

Voorbij de Jihad

Esther Ahmad
met Craig Borlase

Voorbij de Jihad

Het waargebeurde verhaal van een vrouw
die zich opgaf om ongelovigen te doden en
moest vluchten omdat ze er zelf een werd

Vertaald door Henk van ter Meij

Brevier

Originally published in English in the U.S.A. under the title:
Defying Jihad, by Esther Ahmad, With Craig Borlase
Copyright © 2019 by Esther Ahmad
Dutch edition © 2020 by Brevier Uitgeverij with permission of Tyndale
House Publishers, Inc. All rights reserved.

Vertaling: Henk van ter Meij
Omslagontwerp: Garage BNO
Opmaak binnenwerk: Stampwerk

ISBN 9789492433626
NUR 747

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is opgedragen aan mijn echtgenoot John en mijn dochter Amiyah. Jullie hebben zoveel risico's gelopen door bij me te blijven en er gaat geen dag voorbij dat ik God niet voor jullie dank. Ik bid dat God jullie altijd zal zegenen en beschermen.

Inhoud

Van de auteur	9
Proloog	11
Deel 1	
Iedereen moet eens sterven	17
Deel 2	
Iedereen zal je haten	81
Deel 3	
Maak je geen zorgen over wat je zult zeggen	177
Deel 4	
Ga naar het land dat God je zal geven	237
Verklarende woordenlijst	301
In gesprek met Esther Ahmad	305
Gespreksvragen	311
Over de auteurs	315
Noten	317

Van de auteur

Deze autobiografie is het waargebeurde verhaal van mijn levensreis vanaf het moment dat ik opgroeide in een militant moslimgezin tot aan mijn ontmoeting met Jezus, Die mijn leven heeft veranderd. Om mijn familie te beschermen, zowel degenen die nog in Pakistan wonen als degenen in de Verenigde Staten, heb ik de namen en de specifieke plaatsen veranderd. Voor wat mijn kinderen betreft, heb ik, om hun identiteit te waarborgen, één samengesteld personage bedacht.

Ik wil ook aangeven dat dit verhaal alleen mijn eigen verhaal is, niets meer en niets minder. Niet alle moslims zijn extremisten, en niet alle moslims leggen jihad uit op de manier zoals mijn gemeenschap dat deed. Ik hoop dat dit boek je een kijkje in een leven geeft waarover je waarschijnlijk niet veel weet. En ik hoop dat het boek het gesprek tussen mensen met verschillende culturele en religieuze achtergronden bevordert.

Proloog

Ik ga bij het raam weg en probeer het lawaai van de menigte die buiten mijn huis staat te negeren. De mensen zijn zelfs nog bozer dan de vorige keer toen ze 's nachts de rust in onze rustige, nette straat wreed hebben verstoord. Het zou vreemd zijn als ze niet kwaad waren. Nadat wat ik heb gedaan en wat ik ben geworden, is het alleen maar een kwestie van tijd voordat hun boosheid in woede zal omslaan.

Terwijl ik daar zo in het halletje sta, doe ik mijn ogen dicht, maar ik zie ze nog steeds voor me, beschenen door het oranje licht van één enkele straatlantaarn. De jonge mannen met hun door woede verwrongen mond, hun gebalde vuisten in de lucht. De vrouwen met hun door een boerka bedekte gezicht hangen uit de ramen van de huizen in ons stukje straat. De oude mannen die vanaf de zijlijn toekijken, hun ogen gericht op de man in het midden. De man die machtiger is dan zij.

Mijn vader.

Ik adem uit en probeer met moeite mijn gedachten tot rust te brengen. Ik laat het schreeuwen van 'Allahoe Akbar' en 'Laat die meid naar buiten komen!' vervagen en met elkaar versmelten. Ik wil hun stemmen niet horen en ik wil hun gezichten niet zien. En echt niet omdat ik bang ben. Hoewel ik dat wel ben, een beetje. Maar angst kan ik op dit moment echt niet gebruiken.

Ik moet gewoon helder kunnen denken. Ik wil houvast vinden en mijn geest pantseren tegen de woeste stromen die tegen me aan duwen om me met zich mee te sleuren, waardoor ik in paniek raak. Ik wil blijven vasthouden aan de werkelijkheid. Wat er ook gaat gebeuren, ik moet me vastklampen aan mijn geloof.

Ik denk aan dat boek dat ik eens kreeg, een van de twee boeken

waarvan niemand thuis weet dat ik ze heb. Tussen het verkreukelde en versleten omslag zijn verhalen van mannen en vrouwen te lezen die zijn gestorven, terwijl ze hun trouw aan God beleden. De moorden die worden beschreven zijn beestachtig, maar ze hebben zoveel kracht dat mijn ademhaling versnelt en mijn hart zich vult met hoop.

Ik heb deze verhalen steeds weer opnieuw gelezen – zo vaak dat ik ze net zo goed ken als de vijgen- en guavebomen die bij ons in de binnentuin staan. Op dit moment zijn ze het enige leven dat mij van de meute scheidt.

Ik denk aan het andere boek dat ik verborgen heb – het boek met de zwartleren kaft, waarvan de blaadjes zo dun zijn dat ik altijd bang ben dat ik er een scheur in maak als ik ze niet met de grootst mogelijke voorzichtigheid behandel. Ik denk aan de verhalen die op deze bladzijden staan. Ik denk aan Paulus en Stephanus en zo veel anderen die de marteldood zijn gestorven.

Hebben zij dezelfde angst gevoeld die ik nu voel, toen zij oog in oog met de menigte stonden? Bonsde het in hun hoofd van de vragen en bonsde hun hart toen hun levenseinde dichterbij kwam? Hadden ze, net als ik nu, ook zoveel strijd om hun gedachten op de eeuwigheid na de dood te houden in plaats van op de momenten vlak voor de dood? Als dat zo is, is er dan ook nog hoop voor mij?

Mijn leven is nu net zo flinterdun als de bladzijden uit mijn Bijbel. Er komt snel een eind aan mijn leven hier op aarde. Ik ben klaar om de hemel binnen te gaan. Maar de aarde verlaten? Dat vind ik moeilijker. Zal ik uit de geschiedenis van mijn familie verdwijnen? Zullen ze me vergeten? Zal mijn nagedachtenis uitgewist worden?

Het lawaai van buiten wordt plotseling erger, alsof een tijger zijn prooi bespringt. Iemand heeft de voordeur open gedaan. Ik kijk door de spleetjes van mijn ogen, terwijl ik eigenlijk wil dat ze dicht blijven. Ik voel het warme zomerbriesje in mijn nek.

Ik hoor dat de stem van mijn moeder zich vermengt met de stemmen van de menigte. Schreeuwt ze tegen iemand? Ik moet haar ook negeren.

Daniël. Ik kies Daniël om aan te denken. Ik stel me hem voor toen hij vlak voor zijn dood oog in oog met de menigte stond; ik zie hoe hij in de leeuwenkuil wordt gegooid erop vertrouwend dat God, en God alleen, de touwtjes in handen heeft. Ik zie verder Daniëls vrienden, toen sterke handen hen steeds dichterbij de oven duwden. Ik hoef me de hitte niet eens in te beelden: die kan ik praktisch op mijn armen voelen.

Ik herinner me de vierde man die in de vlammen te zien was: de man van wie niemand de naam wist, maar die iedereen kon zien. De man die de menigte en het hele koninkrijk terugbracht bij God. De man die alles veranderde.

Ik doe mijn ogen open en zie mijn moeder voor me staan, haar gezicht omgeven door een sluier. Ze drapeert een *dupatta*, die mijn haar en onderste deel van mijn gezicht bedekt, om mijn hoofd. Met tranen in haar ogen kijkt ze me aan.

‘Stuur haar naar buiten!’ zegt een zware stem achter me. De stem van mijn vader klinkt altijd het luidst.

Ik zie dat mijn moeder iets wil zeggen, maar de woorden blijven in haar keel steken. We omhelzen elkaar en ik voel haar tranen op mijn wang.

‘Vergeet niet dat Hij onze Schuilplaats is,’ zeg ik tegen haar. ‘Hij is onze Verlosser en onze Helper Die er in moeite altijd voor ons is. Of ik nu blijf leven of dat ik ga sterven, Jezus Christus zal me redden. Hij zal ons beiden redden.’

Ik loop achter mijn vader aan naar buiten. We lopen de tuin door. Ik kijk naar de grond en tel de stappen die me langs de vijgen- en guavebomen naar de straat leiden.

Pas wanneer mijn vader stopt, kijk ik op en neem ik alles in me op. Hij draait zich om, maar kijkt me niet aan. In plaats daarvan kijkt hij naar de menigte. Ik kijk ook naar de mensen.

De massa is groter dan ik gedacht had. Er moeten hier wel zo'n twee- of driehonderd mensen staan. Hun woede is ook heviger dan ik had verwacht; ik kan hun haat voelen en merk hoe die zich in mij nestelt.

'Schiet haar dood!' schreeuwt één van de jonge mannen naast me.

Ik kijk heel even naar hem. Zijn baard is pluizig en bedekt nauwelijks zijn kin. Ik vraag me af of ik hem ooit eerder heb ontmoet.

Al snel gaan anderen ook meedoen en beginnen '*Kafir!*' te roepen – waarmee ze me betitelen als een ongelovige. Maar het lawaai om me heen doet me helemaal niets. Binnenin me gebeurt iets wat veel krachtiger is.

Het gebeurt in een oogwenk. Plotseling word ik met bovennatuurlijke moed vervuld. Ik voel de woorden in me kolken, alsof er een chemische reactie plaatsvindt. Zoals fosfor in een laboratorium brandt, zo fel komen ze tot leven en dringen zich naar buiten.

'Doe maar!' schreeuw ik, 'Dood me maar!' Mijn stem is luid, luider dan ik me ooit kan herinneren. Mijn stem is ook krachtig. Hoewel deze stem nieuw is, weet ik toch dat het die van míj is. Ik ben het echt die spreekt; mijn stem komt diep van binnenin me.

'Als jullie me willen doodschieten, doe het dan maar,' gooi ik eruit en kijk de jongen met het pluizige baardje rechtstreeks aan. 'Maar doe het niet hier. Neem me mee naar het grootste kruispunt van de stad, zodat iedereen het kan zien. Ik wil dat vandaag iedereen in Pakistan hoort, dat ik mijn leven aan Jezus Christus geef.'

Er volgt een heel kort moment van stilte, voordat een man achter me schreeuwt: 'Snijd haar keel door!'

'Doe maar!' Ik draai me razendsnel om en zie dat hij een mes, dat net zo groot is als zijn hand, vasthoudt. Nu volgen de woorden sneller en luider, de gloeiende oven binnenin me wordt als-

maar heter. Zelfs als ik zou willen, zou ik niet kunnen stoppen. Er is niets waardoor ik nu mijn mond houd. ‘Jullie kunnen mijn keel doorsnijden, maar ik geloof dat God krachtig en machtig genoeg is om de ongelooflijkste dingen te doen – gisteren, vandaag en tot in eeuwigheid! Ik geloof dat als jullie me doden er veel mensen zouden horen wat er met me gebeurd is en zullen gaan vragen wie Jezus is. En dan zullen ze Hem gaan zoeken, en dan zullen ze Hem vinden!’

‘Verbrand haar!’

‘Doe maar!’ zeg ik. ‘Verbrand me maar; ik geloof dat ik dan met Hem mee zal gaan en Hij zal dan naar de aarde komen. Jullie zullen zijn blinkende gezicht zien en velen van jullie die hier nu staan, zullen zien dat Hij de ware God is. Hoe jullie me ook doden, velen van jullie zullen dan nog vandaag christen worden.’

Wanneer ik om me heen kijk, beweegt alles zich langzamer. Op dit moment kan ik scherper zien dan ik mijn hele leven heb gekund. Ik kan de blindheid in de mannen die hun haat naar me uitschreeuwen zien. Ik voel de angst en de pijn van de vrouwen met hun sluiers, de vrouwen die zich achter muren en ramen verstoppen. Ik weet dat ik, nog niet zo lang geleden, net zo was als zij zijn. Ik was gewond en verdwaald, een eenzaam schaap dat te ver was afgedwaald en dat alle hoop op het bereiken van veiligheid verloren had.

Maar zo is het nu niet. Nu ben ik er klaar voor. Mijn strijd is voorbij. Ik ben klaar om te sterven. Ik sluit mijn ogen en zeg op mijn adem een stil dankgebed. Het zal nu snel voorbij zijn. Het zal nu snel...

‘Wacht!’ De stem van mijn vader snijdt dwars door het lawaai van de menigte. Mijn gebed wordt zo hard als steen en mijn bloed wordt zo zwaar als lood.

Ik open mijn ogen. Hij staat dicht bij me – zo dichtbij dat ik het geringste spoortje van zijn parfum kan ruiken. Als ik zou willen, zou ik mijn hand kunnen uitsteken en hem aanraken.

Ik kan me niet herinneren dat we voor het laatst zo dicht bij elkaar waren.

Ik kan me niet herinneren dat we ooit zo dichtbij waren.

Hij kijkt langs me heen, maar ik blijf hem aankijken en bestuurde zijn gezicht op de manier waarop ik dat vroeger deed met preparaten onder een microscoop. Van zo dichtbij lijkt het vertrouwde vreemd en onbekend. Van zo dichtbij is er niets aan mijn vader, zoals ik me herinner. Hij ziet er oud uit. Vermoeid.

‘Wacht,’ zegt hij weer. Voor zover ik me herinner, kijkt hij mij voor het eerst in al die eenentwintig jaar langdurig aan.

De blik waarmee hij kijkt, is niet die van een vader. Het is geen blik van liefde of vriendelijkheid of zorg. Het is niet de manier waarop mijn moeder naar me kijkt. Mijn vader staart naar me met de ogen van een man die geen emoties heeft bij wat hij ziet.

‘Ik heb een beter plan,’ zegt hij. Hij knippert twee keer met z’n ogen en draait zich dan om.

Ik weet niet wat hij precies van plan is, maar ik weet wat hij denkt. Hij kijkt nu anders naar me. Hij ziet me als zijn persoonlijke *jihad*. Op een of andere manier zal ik moeten boeten.

DEEL 1

Iedereen moet eens sterven

1

Ik werd al beschadigd op het moment dat ik ter wereld kwam. Niet dat er bij de bevalling een probleem was: ik werd als een sterke, gezonde baby geboren, zo krachtig huilend dat de bomen met wortels en al zouden kunnen gaan trillen. Er was ook niets mis met mijn moeder. Ze hilde van vreugde toen ze me zag, legde me aan haar borst en keek met liefde naar mijn hoofdje met veel donker haar en naar mijn grote, starende ogen. Ze verwelkomde me net zoals ze haar eerst twee kinderen had verwelkomd, toen die respectievelijk één en twee jaar eerder werden geboren.

Mijn vader heeft me beschadigd.

Hij wilde een zoon. Ik was zijn derde dochter.

De eerste keer dat mijn moeder het leven aan een meisje schonk, accepteerde hij dat als de wil van Allah. De tweede keer dat het gebeurde, was hij wat terughoudender. Maar om drie dochters te krijgen? Dat vond hij niet goed. Waarom werd hij niet gezegend met een jongen? Hoe kon een man nu oprecht trots zijn als zijn vrouw hem niets anders dan dochters had geschonken?

En daarom, in plaats van me te komen bekijken en me na mijn geboorte een naam te geven, zoals hij bij mijn zussen wel had gedaan, weigerde hij om naar mij te komen kijken. Hij zorgde niet voor mijn moeder en was niet trots op me. Hij ging niet naar de moskee om te bidden en hij nodigde, zoals een goede vader hoort te doen, de *oelama* ook niet uit bij ons thuis. Er kwam geen Korangeleerde langs, zoals dat bij mijn zussen en bij de andere kinderen die bij ons in de wijk waren geboren wel was gebeurd; geen geleerde, niemand die me de oproep tot gebed, die zegt dat